

Terra Ferma: «Al Camp ens han faltat cançons que parlin dels nostres pobles, de les nostres muntanyes i de la nostra gent»

La banda reusenca s'acomiada aquest dissabte amb un concert a La Palma després de vuit anys en actiu

El grup Terra Ferma s'acomiada amb un concert a La Palma | Cedida

Terra Ferma posa punt final a la seva trajectòria pels escenaris. Aquest dissabte, faran el seu concert de comiat a La Palma. Durant vuit anys, aquesta banda de música ska, fusionat amb altres sons com el rap i el reggae, ha portat Reus, el Baix Camp i el Camp de Tarragona a escenaris com els de les Festes de la Vila de Gràcia de Barcelona.

A Reusdigital.cat hem parlat amb el seu cantant i cofundador, Joan Ferrando, el guitarrista, Quim Borrull, i el bateria, Joan Martí. Durant la conversa han sortit aspectes com la situació crítica del panorama musical a la demarcació, els seus inicis vinculats als bucs d'assaig de La Palma i els seus nous horitzons.

- Aquest dissabte és el vostre últim concert, estareu acompanyats per amics a dalt de l'escenari i gravareu l'actuació per fer-ne un disc. Què n'espereu de tot plegat?

Joan Ferrando (J.F.): Aquest concert el fem per nosaltres, ens volem donar aquest moment de

tancament per celebrar-ho. I també ho fem pels amics i família i tota la gent que ens ha anat acompanyant tots aquests anys. Serà una festa entre ells i nosaltres. I ho gravarem perquè en quedi un bon record,

Quim Borrull (Q.B.): Hi haurà sorpreses: hem assajat cançons que fa molts anys que no toquem i farem versions noves.

Joan Martí (J.M.): El projecte ens ha portat moltes coses positives i avui és el dia de transmetre-les totes. Segur que hi haurà moments més emocionants que d'altres, però volem marxar d'allí havent-nos-ho passat bé i amb un molt bon record.

- Terra Ferma va començar a La Palma i també hi acaba.

J.F.: Per nosaltres és important perquè és on hi hem assajat durant els vuit anys de projecte. Si hem de dir quina és la seu de la nostra banda, diríem els bucs d'assaig de La Palma! De fet, si no hi hagués hagut un equipament públic com aquest, probablement nosaltres no hauríem tingut un espai on poder tocar i assajar. Segurament sense aquestes instal·lacions el projecte no hauria funcionat.

- Com han evolucionat els vostres referents al llarg d'aquests anys?

Q.B.: Terra Ferma va començar sent el grup d'adolescents que s'emmirallen en les bandes grans del moment, com Obrint Pas i La gossa Sorda. Música del rotllo i festiva.

J.F.: Els referents continuen sent els mateixos, però s'han anat ampliant. Noms com els que deia el Quim, i Els Pets, Brams, At Versaris, etcètera.

- I com ha evolucionat la manera d'entendre el grup?

J.M.: Hi ha persones del grup que potser els hauria agradat arribar més lluny: professionalitzar-ho. Però n'hi ha d'altres que ho han vist com un espai per gaudir, sense més pretensions. Tot i aquesta diversitat d'opinions, sempre ens hem entès.

Q.B.: Amb la sortida del primer disc potser sí que hi havia ganes d'arribar més lluny, de tocar més i fer-ho fora del Camp de Tarragona, però no ens hem enlairat d'aquesta manera. Al principi sí que sabia més greu aquesta sensació, però veient-ho amb perspectiva potser tampoc hauria complert les nostres expectatives. Ens ho hem passat bé fent assajos, anant pels pobles i fent els bolos que hem fet. Ja ens està bé: no necessitem més.

- Un dels elements més característics de Terra Ferma és la vinculació de les seves lletres amb Reus, el Baix Camp i el Camp de Tarragona

J.F.: Clar, això està intencionadament buscat. Teníem clars els valors que volíem transmetre: per exemple normalitzar que un grup de joves toqui en català. I també volíem que el grup estigués arrelat al territori. Som persones que fem molta vida i estem vinculats a associacions i entitats dels pobles de la comarca; i això queda clar a les nostres lletres.

Crec que al Camp de Tarragona ens han faltat cançons que parlin dels nostres pobles, de les nostres muntanyes, de la nostra gent, del que coneixíem...

- Les vostres cançons també tenen denúncia. Però no llencen grans lemes i ho critiquen des de la quotidianitat. Quina inspiració seguïu?

J.F.: Hi ha molts temes que ens interessin i estan relacionats amb el que vivim nosaltres com a joves: ens estem introduint al món laboral i hem vist i patit moltes feines precàries, per exemple. I a *Fenya rai* parlem d'això. Aquest context i aquesta incertesa econòmica ens generen incomoditat i

preocupació i això queda palès en algunes lletres. A *Naufraji* també parlem de greuges que vivim.

Algunes lletres són pessimistes, però a d'altres intentem posar una mica de llum: ho fem des de la proposta, amb esperança, intentant compartir aquesta desolació amb companys i amics i generar nous horitzons.

Després hi ha cançons que parlen de la llengua i de la nostra terra. Des de *Gent del Llamp*, *Gent del Camp*, *Tornar-hi*, *La Força del Camp*...

Q.B.: Però també tenim cançons de caràcter més personal. I també de festives, com *Som Aquí*. Al final som joves, sortim de festa i ens ho passem bé. No hem fet cançons pamfletàries amb grans lemes.

- Com veieu el panorama musical a la demarcació?

J.M.: Molt pobre i fosc.

J.F.: Les expectatives no són bones. El problema és que no hi ha llocs on tocar i no ens posen gaire facilitats. Amb l'Ajuntament de Reus hem tingut una relació gairebé nul·la. I això que som el segon grup de la ciutat amb més reproduccions per darrere de Joan Masdéu. Hem trucat a portes i n'hem trobat moltes de tancades. Hi ha molt poca aposta per grups nous. Nosaltres hem tocat gràcies a les entitats i associacions de la ciutat.

Una política que funciona són els bucs d'assaig, per exemple. Tot i que tenen algunes mancances, si hi hagués més apostes com les dels bucs, molts grups funcionarien millor i hi hauria un panorama més viu.

Q.B.: Tampoc no hi ha molta tradició d'anar a veure música en directe. Aquest estiu, quan es va fer el cicle de Música Alternativa als Masos de Reus, estaven pràcticament buits. Potser no s'acaba d'apreciar la música en directe; i hem de crear una nova dinàmica que la faci valdre.

J.M.: Però no és només a escala tarragonina, ja parlem de fenòmens més globals. Ens venen uns anys on probablement es reduiran molt els espais de cultura en directe.

- Amb tot aquest panorama que comenteu a les nostres comarques, Terra Ferma i Segonamà coincidíu aquesta setmana acomiadant-vos dels escenaris.

J.F.: I La Clandestina també ha anunciat que acaba el seu projecte.

J.M.: Quan veus que costa tant fer-ho funcionar, que costa tant aconseguir concerts, que costa tant aconseguir públic, acabes valorant l'opció de prendre't un temps de relaxació. I si després de descansar hi ha ganes, ja tornaràs a aixecar alguna cosa.

- A diferència de la majoria de grups del panorama musical català, no heu tingut mànager, no heu tingut discogràfica. Heu sigut un projecte autogestionat. Què implica això?

J.M.: L'experiència no ha sigut pas dolenta. Això ens ha donat molta llibertat i s'adequava a les expectatives que teníem. Sense estar dins de la indústria musical i sense tenir algú al darrere que ens ho mogui tot, fer 15 actuacions a l'any està molt bé. I hem aconseguit que després de les actuacions les persones que ens contractaven quedessin contentes. Ara ens demanaven: "Hosti, per què plegueu?" Que ens hagi passat tot això ja val la pena.

J.F.: El no dependre de ningú sempre fa que el que acabis fent n'estiguis més orgullós. Totes les passes que hem fet les hem fet nosaltres, ningú ha decidit per nosaltres. Per tant, el que hi ha és el que som. I hem hagut d'aprendre a fer tots els papers de l'auca. I tot això ho hem après a cop de garrotada.

Q.B.: Potser sí que, en algun moment, ens hagués agradat entrar a la indústria, però el que vam

trobar no ens acabava de fer el pes. I al final sempre hem acabat triant fer-nos-ho tot nosaltres. I creiem que això ens ha servit per poder aguantar tants anys.

- Per què s'acaba Terra Ferma?

J.M.: Va ser molt natural. Ho vam anar xerrant, i vam prendre la decisió.

J.F.: La cosa era si fèiem un tercer disc.

Q.B.: Teníem idees de cançons, però trobàvem que no acabaven d'encaixar amb el que és Terra Ferma i el seu estil.

J.F.: Però tampoc hi havia l'energia i les ganes de fer un tercer disc. Estàvem una mica esgotats. Aquest projecte havia nascut a l'adolescència i havíem canviat molt. I era el moment de donar-li un final. Ens feia por que se'ns morís sense un final digne.

J.M.: Ens ho estàvem passant molt bé i veníem de dos anys molt bons. I abans de morir malament, apagant-se (com tants altres grups), vam decidir deixar-ho aquí i aturar-nos.

- Després d'aquest punt final, quins nous horitzons teniu?

Q.B.: Terra Ferma és un grup d'amics. Hi ha una estima gran i ens ho passem molt bé fent música. Potser toca reformular què volem fer, però com que hi ha bona sintonia entre tots els membres de Terra Ferma, per què no provar alguna cosa nova?

J.F.: De moment no hi ha res, però. Toca parar per descansar. D'aquí a un temps ja veurem; segur que hi ha ganes de fer música, de quina manera ja ho veurem.

- Amb tota l'experiència que porteu a l'esquena, quins consells donaríeu als nous grups de música que sorgeixin a casa nostra?

J.F.: Que tot el que facin ho facin per ells, perquè volen. Tota la gent que intenta fer una cosa amb la qual no acaben d'estar còmodes, acaben de males maneres. La gent ho ha de fer per passar-ho bé; i per tant es tracta de ser coherent. Que expressin el que senten i que ho facin en català.

J.M.: I que no és fàcil, però han d'insistir. Hi ha frustracions, però s'han de superar sempre.